

PRÁDELNÍ Z AUTOMATU

Vstříc novým
dobrodružstvím!

nastole

Oto
Burger

Příběhy z autobusu

vstříc novým dobrodružstvím

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Oto Burger

Příběhy z autobusu - vstříc novým dobrodružstvím – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Příběhy z autobusu

To se takhle potká skvělé čtení, natěšený knihomol
a ekologické knihkupectví... Začátek vtipu? Ale kdepak!
Pošlete své knihy dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.
On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte,
až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou
jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Oto Burger, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7448-532-9

ISBN e-knihy 978-80-7448-544-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7448-545-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7448-540-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Příběhy z autobusu

Vstříc novým dobrodružstvím

Oto Burger

nastole

Když jsem před nějakými pěti šesti lety začal s občasným sepisováním svých zážitků z práce, absolutně jsem nečekal, jakou zvrácenou vlnu zájmu tyto počiny vyvolají. Zpočátku jsem zaznamenal neobvyklý zájem o příspěvky ze strany mých přátel, posléze naprosto neuvěřitelné ohlasy ve facebookových skupinách. A vlastně od té doby jsem neustále čelil čtenářským výzvám k vydání knihy nebo třeba založení blogu či webové. Dlouho jsem odolával, avšak v okamžiku, kdy díky neshodám s administrátorkou skupiny (jo, jakmile někomu z kategorie „nenahraditelných“ nejdete úplně na ruku a dáte jim najevo, že z nich zase tak úplně na zadku nesedíte, to se vám pak dějou věci) pojednou končily všechny mnou přidané příspěvky jako neschválené kdesi v koši, začal jsem o publikování i mimo tuto skupinu vážně rozmýšlet. Spíš než boj o dosah mě však popoháněly především reakce čtenářů. Už tehdy mě bavilo, že se někomu ty moje blbinky líbí a dokážou někomu třeba i zlepšit den. Došel jsem ke zjištění, že by mi bylo asi dost líto, kdyby se příběhy jen díky zlovůli jakési uražené sebestředné samičky k těmto čtenářům nedostaly. Povolil jsem tedy a založil vlastní facebookovou stránku.

S příchodem této stránky se začaly množit zprávy od různých nakladatelství, která chtěla moje výzvatky vydat. Nemám však ambice cokoli vydávat, nevidím k tomu důvod. Jednak mi přijde, že podobných hovadin je na trhu víc než dost, a taktéž jsem otráven z několika přátel, kteří již něco v minulosti vydali a navzdory absolutní zbytečnosti daných publikací se neustále plácají po ramenou a přesvědčují se o vlastní dokonalosti. Něčeho takového prostě nechci být součástí. Odpověď tedy pokaždé zněla stručně a jednoduše NE. Po nějaké době přišla nějaká sedmá nebo osmá nabídka, tentokrát z Albatros Media. Otevírám zprávu a svěřuji se starší dceři s dalším otravným nakladatelským terorem. Ta se však zcela nečekaně nepřiklání na stranu týraného otce, ale vyjadřuje se ve smyslu, že bych fakt měl nabídku přijmout. Váhavě zavírám messenger a zápornou odpověď tedy odkládám na později. Na to později, kdy se k dcerušce připojuje

i tehdejší manželka. Na to později, kdy jsem ztratil pevnou půdu pod nohama. Na to později, kdy jsem nakonec nátlaku podlehl a odpověď jsem odeslal kladnou.

Je pravda, že od té doby jsem ještě několikrát zaváhal a kromě velmi opožděných reakcí v komunikaci s nakladatelem se mi dokonce dostalo i několika urgovacích zpráv od smluvního oddělení, které se dožadovalo podpisu smlouvy. Nakonec jsem tedy, jak je již známo, povolil podruhé a smlouvu podepsal. Redaktorky si se mnou samozřejmě užily svoje, co si budeme namlouvat. Od připomínek ke smlouvě a jejímu následnému dvojímu přepracování až po několikadenní vyhrocený spor o ilustrace. Moje návrhy se nelíbily nakladateli a návrhy nakladatele se zase brutálně protivily mně. Nakonec jsem po částečném nervovém zhroucení povolil znovu a s přihlédnutím k faktu, že do knížky stejně těžko někdy polezu a obrázky uvnitř tak nikdy neuvidím, jsem tyto ilustrace v knížce připustil, na obálce však nikoliv. Redaktorky však nakonec možnosti nevyužily (nejspíš už mě ani sebe nechtěly dál trápit) a již hotové kresby tak zůstaly nevyužity.

Další kroky už vlastně ani nebyly o tom, že bych povoloval znovu a znovu, jako spíš o tom, že jsem se s tím tak nějak naučil žít. Nevadil mi křest s autogramiádou (teda vlastně... zpočátku jsem řval hrůzou, ale nakonec mě to dokonce i celkem bavilo), nevadilo mi pozvání na besedu v Brně (kterou jsem však vzhledem k dlouhotrvající nemoci musel posléze odmítnout a věřte nebo ne, fakt mě to mrzelo) a nevadila mi ani práce na druhé knížce. No co vám budu povídat, znám se padesát let. Na mě je tohle všechno vývoj absolutně nečekanej, nepochopitelnej a podivuhodnej.

V následujícím čase jsem se nestačil divit, kde všude se knížka vyskytla. Ohlasy přicházely z naprosto nečekaných míst. Ze Států, ze Španělska, z Moldavska či z ordinace praktického lékaře v Benátkách nad Jizerou (tamní občasně vypomáhající sestru ve výslužbě srdečně zdravím). Navzdory tomu, že prodeje publikace nebyly kdovíjaké, knížka si našla cestu do úplně neuvěřitelných oblastí.

Bez ohledu na příkoří, kterých se redakčnímu týmu během naší spolupráce pravidelně dostávalo, obdržel jsem před časem žádost o vydání druhého dílu. Ani tentokrát si sice nejsem jistý, zda je tento zjevný nakladatelský masochismus nutný, avšak s úctou k neuvěřitelné odvaze redaktorek jsem se rozhodl opět kývnout, knížka se proto dočkává svého pokračování.

Přeji tedy příjemnou četbu podruhé.

Setkání s čtenáři

Plnými doušky si užívám nepravidelně se opakující, avšak již poměrně tradiční veselou uhříněveskou taškařici ve formě výkopu a kyvadlových semaforů před ulicí V Kuřatech. Mnohakilometrové kolony ve všech směrech jsou vždy vítaným zpestřením pracovního dne. Postávám si tak v řadě vozidel, když mě z letargie vytrhne zaklepání na dveře kabiny. Byl to muž, kterého jsem asi před třemi minutami odbavil v zastávce Picassova, ve které se ostatně dosud nacházela zadní část vozu. Muž, který má ruce jak já stehna, na výšku asi dva metry a evidentně chodívá ke stejnému kadeřníkovi jako já, Bruce Willis a Vin Diesel. Prostě takovej ten týpek, kterýho když potkáte někde v průjezdu, začnete horečně přemýšlet, jestli máte všechny staré dluhy řádně splaceny.

„Dobrý den, když tu jen tak stojíme, mohl bych mít menší dotaz?“ promluvil na mě.

„No jistě, času máme dost,“ odpovídám nepřiliš nadšeně.

„Víte, já to nikdy neřešil, ale je mi to strašně divný. Kdykoliv jedu odsud do Říčán, platím dvanáct korun, ale cestou zpátky vždycky osmnáct. To je takhle nastavený, nebo je něco špatně?“

Okamžitě je mi jasný, odkud vítr vane.

„Vy v Říčanech asi nepřikládáte lítačku, že ne?“ vznáším kontrolní dotaz.

„Ne,“ zvedá překvapeně obočí, „já ji mám jen na Prahu, v Říčanech mi neplatí.“

„Inu, to máte tak...“ nadechuji se a započínám přednášku o stras-tech pražského a středočeského tarifu. Po skončení monologu pohlednu na muže, jenž mě upřeně sledoval přes sklo a rouška nerouška, je poznat, že se usmívá a jeho výraz celkově vypadá, jako by mě chtěl samou láskou sežrat. Stojí, kouká a nehýbe se.

„Je to tak v pořádku? Rozumíte tomu?“ ptám se asi úplně pitomě.

„Ale jo, jen... Můžu mít jednu osobní otázku?“ září na mě a já začínám mít regulérní strach o kukátko.

„No... zeptejte se, na co chcete, já, na co chci, odpovím,“ posílám na něj nejistě hlášku z upoutávky na Rockovou zповědnici.

„Víte, je to trošku blbý asi, ale nejmenujete se náhodou Burger?“ táže se ten muž a já začínám panikařit.

„No úplně náhodou jo, my se známe?“ padá mi brada a absolutně netuším, co bude následovat.

„Ale ne, jen jsem na facebooku četl pár vašich příběhů, a když jste mi tak květnatě a trpělivě vysvětloval, že jsem vlastně úplně blbej, byl jsem si skoro jistej, že to musíte bejt vy,“ rozzářil se ještě víc.

„Ježiš, takhle to vyznít nemělo, to se omlouvám, to nebyl úmysl,“ chechtám se.

„Ale ne, v pohodě, já si dělám srandu. Jsem rád, že jsem vás potkal,“ uklidňuje mě zvesela muž a mizí v autobusu.

No výborně, na první setkání s živým čtenářem těch mých výzvratků budu vzpomínat asi dlouho.

* * *

Ve výstupní zastávce přichází ke kabině mladý muž. Očekávám nějaký dotaz k novému terminálu, avšak muž mě vyvádí z omylu.

„Dobrý den, nejste náhodou Oto?“

„No... no,“ vykoktám nejistě.

„Můžu mít prosbu? Mohl bych si s vámi udělat fotku?“

„Ježiš no... ale klíd'o,“ přitakávám pobaveně a udiveně zároveň a přejíždím na plochu obratiště.

„Já moc rád čtu ty vaše blogy, tak jsem strašně rád, že jsem vás potkal,“ svěřuje se muž a tahá telefon. Připadám si trošku jako vosková figurína Bruce Willise, ale co. Tohle asi přežiju.

„To přejde, nebojte,“ snažím se mírnit jeho nadšení.

„Já se tady teda moc nevyskytuju, akorát teď jedu od kamaráda z Uhřetěvesi. Jsem si tam koupil to uhřetěveský pivo, tak jsem se bál, abych to třeba nerozlil a vy jste pak o mně nepsal,“ osvětluje muž smysl své cesty.

„To už tam někdo rozlil,“ krčím rameny, „zejtra to budu muset vytřít.“

Muž ještě chvilku chrlí superlativy, zmíní se i o nové fotostránce a neopomene se pozeptat na knížku. Mávnou se smíchem odmítavě rukou, muž mi stiskne pravici a běží na stosedmdesátjedničku.

Hele, nohatý dvoumetrový blondýny už asi neletěj, doba se změnila. Teď frčí vyprášení páchnoucí plešouni. To jsem teda asi tadlencta celebrita nebo co.

Ale vážně. Člověka potěší, že se někomu ty jeho výtvary líbí a že ho baví. Ale tohle? On byl fakt strašně nadšenej. Nečekaný a milý zážitek.

* * *

V Uhříněvsi nastupují dvě ženy. První se ptá, zdali stavím u nádraží, druhá pak radí, jak se k němu dostat.

„Já už nikomu pěší chůzi ani nedoporučuju, všichni mi stejně říkají, že radši počkají na další,“ hájím svůj postup a aktivuji tím komunikační mód druhé ženy. Usedá na první sedačku u dveří a kartáčem si zajede do svých zrzavých vlasů. Češe se, češe a češe, povídá, povídá a povídá.

„Kdyžtak mě zbrzděte, já jsem strašně ukecaná,“ upozorňuje bodře asi v půli cesty a povídá dál.

Nutno podotknout, že nelhala ani trochu. Aby někdo stihl během asi pěti minut probrat všechno od roušek a očkování po aktuální situaci v Afghánistánu, to se skutečně neděje každý den.

Blížíme se k zastávce Boloňská, kde žena hodlala přestupovat.

„A nepíšete vy taky ty povídky na internet?“

„Jo jo,“ koušu se do rtu.

„Jsem si říkala, jestli to nejste vy. No já to hodně čtu, je to dobrý. Ale hlavně nepište o mně, proboha,“ směje se.

Ohlídím se za vystupující ženou. Dobrá tedy, budu slušný a psát o ní nebudu.

Stojím ve výstupní zastávce Skalka a čekám, až všichni cestující vystoupí. V zrcátku spatřuji půvabnou dívku, která se nebezpečně přibližuje ke kabině. Jasný, chce poradit s další cestou. Jsem pevně rozhodnut, že ledva jí poradím, budu-li to umět, nabídnu jí focení. Mezitím je žena takřikajíc na dostřel.

„Dobrý den, já jsem vám jen chtěla říct, že bylo strašně hezký, jak jste té staré paní sklopil autobus a pak jste znovu otevřel tomu dobíhajícímu pánovi. Je fajn, že jsou ještě lidi, jako jste vy,“ praví usměvavá dívka a mně padá brada.

„Děkuju,“ odpovídám zmateně a sleduji slečnu, kterak se vzdaluje k metru.

Do prdele! Ta mě tak zmátla, že jsem zapomněl na to focení, kruci!

Vracím se do Koloděj v úmyslu spravit si náladu zakoupením vypečené patičky. Tentokrát mám štěstí na mladou, přepůvabně ukecanou prodavačku.

„Prosil bych patičku sekaný, tak patnáct dvacet, jak se vám to povede,“ žadoním již tradičně.

„Patičky jsou nejlepší,“ potvrzuje dívka můj životní standard a já vím, že jsem tu správně. Snaží se, seč může, leč patička přesto váží něco přes dvacet deka.

„Můžu to nechat?“ ptá se.

„Jasný, to neřešte, já to zvládnou, už jsem velkej kluk,“ uklidňuju ženu a z koutku mi při pohledu na váhu kape slina. Slečna balí tu nadílku radosti, načež přichází druhá prodavačka a upřeně zírá na její ruce.

„Co čumiš, vobrázku?“ reaguje slečna a obě se dají do smíchu. O. k., zmařená nabídka focení mě už netrápí. Odcházím zpět do vozu a radostně se dávám do likvidace kýžené potraviny. Další překvapení dne přichází záhy. V momentě, kdy zvuk palubního počítače vyžaduje odjezd, zjišťuji, že celou ji v Kolodějích fakt dožvýkat nestihnu a budu ji muset dotrestat na Skalce. Krucinál.

Balím sekanou, hořčici i housku a najíždím do nástupní zastávky, kde čekají dva cestující. Jeden z nich přichází k předním dveřím.

„Dobrý deň, môžem mať malú otázku?“

„No jasne,“ odpovídám mladému vousáči v pruhovaném tričku s celkem jasnou vidinou vysvětlivek funkce validátoru.

„Vezie ma osobne pán Burger?“

Tento den mi padá brada potřetí.

„No... jo,“ odpovídám zmateně.

„Ja som vaším veľkým fanúšikom,“ ukazuje muž s širokým úsměvem vztyčený palec a usazuje se na první sedačku vpravo.

No co vám budu povídat... pochvala, která mi znemožnila požádat o focení, stav, kdy jsem během pauzy nedokázal dožrat sekanou, a zahraniční fanúšik na sibiřském (pardon, sibřinském) předměstí.

Dnes to byl zkrátka den plný překvapení.

* * *

Jsou dny, kdy člověk nevychází z údivu. Třeba když potkám Karolínu¹. Toto bodré kolodějské šotoděvče mě něčím překvapí skoro po každé. Vždycky položí nějakou záludnou otázku, kterou člověk prostě nečeká. Kupříkladu...

„Ahoj,“ zaševelí během nástupu.

„Ahoj,“ odpovídám dobré známé. Ale to už metelí do vozu, vždycky si chce povídat jen na konečné. A to je vlastně docela fajn.

„Ahoj,“ slyším její tenký hlásek znovu na Skalce, „máš rád maršmelouny?“

¹ Jméno je smyšlené (pozn. aut.).

„No ani moc ne,“ podivuju se nad dotazem.

„Aha, tak ahoj,“ usmívá se a metelí do školy.

Tentokrát si mě chytla v obratišti.

„Hele, víš, že Maruščin autobus se jmenuje Mario?“

„Jo, vím.“

„A jaký jméno jsi dal svému hrbáčovi? Já mám ráda hrbáče.“

Děvčeti svítí očka nadšením a já jí jen velmi nerad kazím den.

„Žádný. Jen moje první škodovka stovka měla jméno, ale to je třicet let zpátky. Pojmenovávat stroje mi přijde ujetý.“

Dívka se zakabonila.

„Aha, tak to si asi myslíš, že jsem hloupá, když jsem dala hrbáčovi jméno, že jo?“

„Ale ne,“ žehlím vzniklou situaci, „jen mě to prostě nijak zvlášť nebere.“

„A chceš vědět, jak se jmenuje?“ obrací na mě očka s nadějí v hlase. Zvláštní to stav, obvykle si při hovoru stydlivě prohlíží špičky svých bot.

„Ale to víš že jo,“ usměju se na ni a dozvídám se, že pět let sedlám stroj jménem James.

Vzápětí se šotodívka rozloučí a metelí pryč. No dobrá tedy. Opisuji kolo a přijíždím zpět na Skalku. Parkuji Džejmse na bývalém místě operativní zálohy a přepůvabně sežvýkám svačinu.

Nemohu si nevšimnout dispečerského vozu, kterak zastaví hned vedle předních dveří a osádka mě zvědavě studuje. Aha, někdo si asi na něco stěžoval, říkám si. Posléze však vůz odcouvá mimo dohled a já považuji událost za skončenou. Lenivě si prohlížím reely s polobl-bejma kočkama, když mě vyruší zaklepání na dveře. Aha, dispečer je tu. Otevírám a podle všech průvodních jevů předpokládám kontrolu. Podávám tedy muži desky s výkazem.

„Budeš si chtít udělat vysílačku?“ táži se, abych mu případně uvolnil kabinu.

„No asi ani ne,“ odpovídá a já tedy předpokládám alespoň kontrolu označovačů.

„Můžu se zeptat, jak se dostanu do zastávky Bžvečeč?“ pokládá poměrně zákeřnou otázku a já se uchechtnu. Tady je něco špatné. Kdovíodkud vytáhne povědomou modrožlutou knížku a pokračuje.

„Hele, ta moje tě strašně ráda čte, normálně z toho učůrává, prostě jí to MUSÍŠ podepsat,“ zubí se zvesela a já se uchechtnu podruhé.

Otevírám šuplík, chápu se psací potřeby, vkládám do pergamenu požadované věnování a vracím knížku dispečerovi.

„Tady máš výplatu,“ zubí se, do šuplíku k desetikorunám vhadzuje dvě hašlerky a po rozloučení odchází.

Koukám na dva v igelitu zabalené černé obálky. Snad to nevyzní příliš rasisticky (nebo domýšlivě), ale možná už bych si to užený žebro fakt zasloužil.

Směnu dokončuji tradičním rozvozem zaměstnanců coby služební vůz (tedy jednoho, k tomuhle služebáku se jeho jméno v požadavcích váže asi stejně tradičně jako bramborový salát k Vánocům) a poté již metelím k autu, abych si dopřál kýžený volný víkend. Vlastně ještě ne, ještě musím dobít kredit (rozuměj vyměnit v obchodě prázdnou basu za plnou).

Ve štěrboholském Globusu jsem se toho dne podivil potřetí. Tlačím nákup k pokladně (s lístkem z lahvomatu jsem u samoobslužných posledně nepochodil) a vyčkávám. Přede mnou dva velké nákupy. Hele, asi nikdy se mi to nestalo, jen mi o tom někdo kdysi vyprávěl... Mladík, který se svou slečnou stál přede mnou u totálně narvaného vozíku, mě s mým jednopoložkovým nákupem pustil před sebe. Velice milé. Padá mi brada, děkuju, podávám mu dělicí štafetový čtyřhran a zanedlouho už se zcela spokojen vydávám k domovu.

* * *

Poté co jsem se přestěhoval do Mělníka, stalo se záhy mým nejnavštěvovanějším místem sběrné místo Sazky u nemocnice. Pokud jste si u mě objednali knížku či kalendář, s největší pravděpodobností putovaly či putují právě odtud.

Zpočátku jsem obsluhující ženě nemohl přijít na chuť. Její brutální poker face úspěšně hatil veškeré moje snahy o přátelskou konverzaci. Čím častěji však místo navštěvuji, tím častěji se ve tváři této dobrotivé ženy objevuje i cosi, co by se při troše dobré vůle dalo nazvat úsměvem.

Při každé desetiknížkové návštěvě tak žena více a více měkne. Po nějaké době už se mnou zcela nenuceně konverzuje a dělá si třeba i legraci z podivínů, které obsluhovala přede mnou a tajně jsme na sebe za jejich zády vysílali pobavené či udivené obličejy.

„Co to vlastně furt posíláte?“ ptá se asi po sedmé návštěvě.

„Knížky,“ odpovídám zvesela, „ale nebojte, bude hůř, každým dnem očekávám z tiskárny kalendáře, ty jsou mnohem větší.“

Žena cosi pronese, ale ani na setinu sekundy z ní není cítit standardní otrávenost, kterou obvykle disponují všichni, kteří jsou nuceni klofat kódy do počítače a následně lepit samolepky na balíčky.

„Jenom dvě?“ směje se na mě při poslední knížkové návštěvě.

„No jo, došly. Kalendáře budou koncem týdne,“ slibuju zvesela a dále pokračujeme ve standardním módu šestimístných kódů.

Nedostál jsem sice svému slibu a s prvními taškami nacpanými kalendáři dorážím až v pondělí, žena za pultem mě přesto vítá s úsměvem.

„To jste vy?“ ptá se zcela nesmyslně.

„Ano, já,“ odpovídám zcela nesmyslně já a najíždím na geniální systém, kdy pravidelně po předání trojice balíčků pouštím vždy jednoho z řady za mnou, aby mě nakonec nevynesli v zubech.

Zákazníci mi děkují za vstřícnost, paní na mě hází tajné pohledy nad podivíny a všem je ve sběrně Sazky moc a moc hezky.

„Tak zase zítra?“ loučí se se mnou, napůl skrytá hromadou mých kartonových přebalů.

„No, zejtra nevím, ale možná... asi jo,“ směju se na ženu a svižně odcházím k domovu.

Následující den se vracím z práce později, proto urychleně balím další zásilky podle došlých plateb a metelím za roštěnkou, zavírá za dvacet minut.

„Dobrý večer!“ hlaholím zvesela, „stejskalo se vám?“

„No jasně, čekám na vás celý den,“ zvedá se s úsměvem ze židle a dál už k sobě vysíláme jen zamilované kódy Zásilkovny.

Poker face už je nadobro pryč a já lituju, že se zásoby kalendářů tenčí. Po odeslání posledního příjdu o jedinou mělnickou kámojdu.

* * *

Přijíždím ke stanici metra Staroměstská, kde už čekají dispečeri. Nepamatuji se už, co se to vlastně tehdy dělo, mohl to být jakýsi maraton či demonstrace. Důležité je, že jsme se neotáčeli klasicky Širokou, Valentinskou a Kaprovou, nýbrž za dispečerské asistence přes koleje.

Jakmile bylo dílo dokonáno a vůz jsem odstavil v manipulační zastávce, vycházím ven nainhalovat něco tabáku. Vmžiku je u mě jeden z dispečerů a nenuceně se dává do hovoru.

„Celkem bordel dneska, co?“ vyfukuji kouř.

„Tohle ještě jde. I když ony nejezdí ani tramvaje, to je větší peklo.“

„Jsem slyšel, že mají na každý místo a na každý časový úsek náhradní plán. Tam to musí bejt celkem sranda. Nemůžou se objíždět, nemůžou vlastně nic, jen jezdit po odklonu.“

„Jo, to už je vyšší dívčí, no. My vlastně jen autobusy pošleme, kam patří, žádnéj stres. Ale nacpat ty tramvaje za sebe podle toho, to musí bejt žůžo,“ souhlasí dispečer a na okamžik se odmlčí.

„Hele, fakt pěkně píšeš,“ zaculí se pojednou, „my se nad tím vždycky dost bavíme.“

„Vážně?“ zakuckám se. Tohle jsem úplně nečekal.

Chvilku ještě tlacháme a posléze odjíždím zpátky na Žižkov.

Je překvapivé, kde všude člověk natrefí na čtenáře. Ale aspoň že to někoho baví.

**Vstříc novým
dobrodružstvím!**

Několik týdnů po nástupu jsem strávil na lince 183. Linka byla tehdy čistě šejdrová, končila v Petrovicích a jezdily na ní zpravidla ty nejšlechetnější šuplíky. Povětšinou linku obsluhovaly jen přestárlé, donekonečna opravované karosy řady 700, jen tu a tam bývaly doplněny o některý z modernějších modelů značky. Velmi často se proto stávalo, že během jednoho půlkola jsem míjel klidně tři nebo čtyři vozy na varovkách, v nichž řidič zoufale volal vysílačkou o pomoc. Dokonce jsem v Petrovicích potkal i odvážného klíčovského jezdce, který v naprosto běžném režimu v zastávkách odbavoval cestující, přestože jeho vůz pravou zadní stranu téměř vláčel po zemi a naopak levé přední kolo viselo snad deset centimetrů nad vozovkou. No teda s tímhle bych fakt nejel ani metr, na to jsem dost posera.

Tento den však směna navzdory polorozpadlé karose ubíhá zcela bez problémů, žádná velká zpoždění ani jiné komplikace. Dokonce jsem vyfasoval jen ranní zatahovák, tudíž končím po osmé hodině ranní a po zbytek slunného dne mám volno. Petrovice proto vnímám jako pomyslnou cílovou rovinku. Vzhledem k tomu, že přede mnou cestující vyzobává spoj linky 271, do cíle se mnou jede jen mladičká maminka s kočárkem. Ihned po zastavení ve výstupní zastávce proto lezu z kabiny, abych jí pomohl s vystěhováním nákladu.

„Haló, byl byste tak hodnej...“ stačí zvolat zcela zbytečně.

„No jasně, vždyť tu nikdo jinej není,“ mrkám na dívku. Ta mi předává žezlo v podobě rukojeti a sama couvá ze schodů. Popojíždím kočárkem a překvapuje mě, jak je těžký. Všímám si několika narvaných tašek pod korbičkou. No těbůh, to má snad pro půl paneláku. Posílám přední kolečka do vzduchu, děvče se chápe tyčky a společně stěhujeme tu delvití nadílku ven z vozu. Během tohoto vzpěračského tandemu zaznamenávám povědomý zvuk. Děvče sebou cukne, ale zachovává dekórum. Na vzniklou situaci nijak nereaguje, ale všímám si, že po dokončení procesu je rudá jako rak. Ve velkém spěchu děkuje a rychlostí tryskové myši se vzdaluje od autobusu. Až teď mě ta nadílka zasáhla.

Snažím se nedýchat a vmrkávám tu porci hutné rozkoše. Teda kde se v tom drobném tělíčku vzalo tolik zloby... Ušklíbnu se, v rychlosti vběhnu zpět do vozu a prchám do bezpečí kabiny. Ale co, vlastně je to takhle v pořádku. Prd bez smradu by byla velká diskriminace neslyšících.

* * *

Sedím na posledním schůdku své karosy a jen velice neochotně si připouštím fakt, že za necelých deset minut vlezu zpět do pekelné výhně a cestou do Klánovic budu absorbovat dalších několik stostupňových dávek od hydromotoru chladiče. Zároveň věnuji tichou vzpomínku ledňáčkovi, kterého jsem zakoupil minulou přestávku a posléze ho, já idiot, zapomněl na přístrojové desce. Není asi třeba zdůrazňovat, že po příjezdu na konečnou balení spíš než nanuk připomínalo takový to pitíčko v pytlíku.

K vozu se blíží hezká mladá maminka, odhadem vrstevnice (je to s podivem, ale i mně bylo kdysi třicet), s asi desetiletým ubřečeným synkem, který tlačí malé kolo. Zastavují asi dva metry ode mne, měří si mě pohledem a několik sekund oba mlčí.

„Dobrý den,“ drtí maminka konečně ticho, „mohl byste nám pomoci?“

„Pokud to budu umět,“ usmívám se na blondýnku přes krůpěje potu.

„Víte, nám se rozbilo auto. Potřebujeme do Újezda, ale už ze dvou dvěstěpadesátek nás vyhodili, protože se prý nesmí s kolem do autobusu.“

„Nesmí, no,“ odpovídám klidně a vnímám stupňující se třes chlapcovy brady.

„Mohl byste, prosím, přimhouřit oko? My se nemáme jak dostat domů.“

„No já nevím, riskoval bych tím pokutu.“

Když se robě záhy rozeštkalo, usoudil jsem, že situace je vážná. Sleduji rudého chlapce a prosebné oči mladé ženy a bojuji se strachem. Tehdy jsem nejezdil ještě ani rok a předpisy a nařízení pro mě byly naprosto stěžejní. Jenže tohle je situace vsutku nepěkná, navíc kolo není kdovíjak velké. Přirovnat by se možná dalo k trestuhodnému počinu chčešlistromyhuboukácetkupsikolosobidvacet, avšak bez legendárních čopřích řídítek. Horečně přemýšlím nad téměř nulovou zaplněností spojů v této denní době a dospívám k rozhodnutí.

„Víte co? Vraťte se zpátky na nástupiště. Tam si vás nevšímnu. A po celou dobu jízdy se musíte opravdu hodně snažit, abych to kolo neviděl, jo?“

Chlapec vykuleně ustává v řevu a mamince zacuká koutek.

„Tak jo, děkujeme,“ usměje se na mě a odchází se synkem právě dohodnutým směrem.

Svého slibu se žena drží srdatě. Na nástupišti stojí se synkem spořádaně před strojem a po celou cestu se před ním ve voze vlní takovým způsobem, že jej vážně ani koutkem oka nezahlednu. Víím, že páchám smrtelný hřích srovnatelný s vraždou, avšak zcela evidentně nevědomky. To kolo jsem prostě vidět nemohl. Naprosto nemožné!

Vystupují v Újezdě a oba na mě zvesela mávají.

Na mé zpáteční cestě se žena do vozu dere znovu, aby mi s díky na rtu vetkla do dlaně čtvrtkilovou plechovku Lavazza Arabica. Koktavě děkuju, s darem jsem úplně nepočítal.

Letos je tomu dvacet let. A tu černou plechovku, byť už notně otřískanou, dodnes používám jako dózu na kafe.

* * *

Po příjezdu do obratiště Sídliště Petrovice vybíhám rychle z vozu, neboť se o slovo už několik dlouhých minut hlásí vášnivě vysosaný hrnek kafe. Odemykám služební boudu a utíkám do nejmenší místnosti

uvnitř. V místě, které je zpravidla suché jako můj smysl pro humor, však ze stropu intenzivně stříká voda a použití místnosti bez vydatné sprchy je proto naprosto nemožné. Vybíhám zpět k obratišti, nouzově využívám služeb tamního keře, vracím se do vozu a беру do ruky vysílačku v touze přivolat instalatéry.

„KGX 6, příjem.“

„KGX 6, já KGX 183/5, 7367 Hostivař, příjem.“

„Ano, poslouchám, co máte za zprávu?“

„Zprávu mám asi takovou, že na sociálkách v obratišti Petrovice teče voda stropem, takže by bylo fajn přivolat na to nějakou firmu.“

„Počkejte, jak to myslíte, že teče voda stropem?“

„No myslím to přibližně tak, že teče voda stropem,“ nechápu dotaz a koušu se do rtu.

Vysílačka se na pár sekund odmlčí.

„Helejte, možná se zeptám blbě, ale... prší tam?“

Vzhledem k tomu, že dotaz přišel v momentě, kdy minimálně měsíc v Praze ani širokém okolí nespadla ani kapka a ani předpověď na příští dny neslibuje jakoukoliv změnu, slovo možná mi tam přijde tak nějak navíc. Z hlasu dispečera lze rozpoznat narůstající veselí, tato komunikace nás nejspíše začíná bavit oba.

„Ne, neprší,“ kuckám do mikrofonu, „prostě tam něco prasklo.“

„Ano, rozumím,“ směje se už zcela nepokrytě dispečer, „předávám.“

„Rozumím, 183/5 konec.“

Dlužno podotknout, že druhý den, když jsem vykonával zcela to-tožnou službu, již byla závada navzdory původnímu nepochopení odstraněna.

* * *

Nedlouho poté, co byla linka 183 přetrasována ze Sokolovské na Českobrodskou ulici, jsem chytil páteční odpolední směnu. Jízda byla

po celou dobu kupodivu plynulá a nečelil jsem ani nějakým tradičním brutálním zácpám. Spokojeně tedy v Čimicích vyplňuji výkaz a vyjždím na svou poslední cestu tmou.

Během stoupání k zastávce Kolonie se z vozu počne ozývat bestiální blackmetalový chrchlot a vozidlo téměř okamžitě vyplní ostrá vůně kvasícího kysela. Ach jo. A to jsem se domníval, že se mi tyhle páteční taškařice dneska vyhnou. Dobrý rozmar byl rázem tentam. Stavím v zastávce a jdu situaci řešit.

„Hele, chlape, tohle fakt ne,“ oslovuji asi dvacetiletého chrliče, „běž se nadejchat a pojedeš dalším.“

„Vždyť je to jen malinko,“ odpovídá Chrlič sebevědomě.

Láskyplně si prohlížím přibližně půlkilovou hromádku bramborového salátu na podlaze, přičemž mladý muž svědomitě přihazuje další porci.

„Jako vážně?“ začínám být lehce nevrlý, „prostě běž, dál tě nepovezu.“

Chrlič se velice neochotně zvedá a vrhá na mě nenávistný pohled.

„Nikdy z tebe nic nebude, vždycky budeš jen zasranej tupej autobúsák,“ pronese na rozloučenou a vyklopýtá z vozu.

Co teď ale s tím? Večerní interval je třicet minut, navíc se mi pár desítek minut před zátahem nechce řešit výměnu.

„Bohužel to nemám čím uklidit. Vydržíte tady ten kousek v tom smradu, nebo mám zůstat stát a zavolat si o novej autobus? Ale teda netuším, jak dlouho by to trvalo,“ promlouvám k zbylé pěti cestujících. Podle všech předpokladů jsem ubezpečen, že to zvládnou bez úhony, a dostává se mi tedy požehnání k další jízdě s tímto nechtěným zavazadlem. Otáčím se na podpatku a kráčím zpět ke kabině, když mě zastaví hlas asi sedmdesátileté holčiny, sedící po mé pravici.

„Tohle je ještě dobrý, to když jsme kdysi vždycky v sobotu táhli z tancovačky, to bylo jinačí kafe,“ pronášá ta dobrá žena zvesela a já se začnu smát.

„Vážně jste zvraceli ještě víc?“ otáčím se na ženu.

„Kdyby jen to. To si ani nedovedete představit, jak jsme vypadali!“
culí se babča.

„Asi si to ani představit nechci,“ směju se na ženu a roztékám své
těleso zpět za volant.

Inu, co se v mládí naučíš, ve stáří raději zapři.

* * *

Pod vlivem příhody u zastávky Plošná bych všechny rád upozornil,
že reakční doba, hmotnost autobusu a následná brzdná dráha vždy
spolehlivě zajistí, že pokud se rozhodnete doběhnout na poslední
chvilí k přechodu pro chodce po kolmici (do poslední chvíle nejste
vidět), určitě se nikdy nestanou dvě věci:

1. Autobus na pěti metrech skutečně nemá šanci zastavit, tudíž vás
na přechod nepustí.

2. V deštivém počasí nebudete na událost díky přítomnosti mnoha
hlubokých kaluží vzpomínat zrovna s láskou.

* * *

Jako v půl dvanáctý v noci už jsem na konečný budil člověka zni-
čeného z práce, klasického opilce jedoucího z knajpy, zůstala mi tam
holka, zasněně klofajíc do telefonu, nebo do románu začtený pán. Ale
abych musel vstávat kvůli asi dvacetiletému klukovi, kterej nevnímal
kvůli tomu, že regulérně mydlil jehlicema a pletl ponožku, to byla pre-
miéra.

* * *

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příběhy z autobusu - vstříc novým dobrodružstvím.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.